

Id. Frank Sándor

Hogyan ismertem meg Isten Bárányát.

Egy éven át tartott, mire felismertem valóságos állapotomat. Huszonhat éves koromra, már tiszteltem Isten korlátlan hatalmát, és örökérvényű ígését, magamat azonban olyan fogolynak láttam, akin minden jószándékom ellenére a bűneim uralkodnak. Egy szörnyű kényszerpályán sodornak a pokolba. Szerettem volna abbahagyni romlott életmódomat, amit addig folytattam, szerettem volna szabadulni bűnös önmagamtól, és helyette egy új és istenfélő életet kezdeni. Nem sikerült sehogyan! A legkisebb bűnöm erősebb volt, mint minden istenes jószándékom és fogadkozásom. Pedig hónapokon át rendszeresen jártam már imaházba, Bibliát olvastam, imádkoztam, de hiába. Ma már tudom, hogy eközben Isten Szelleme munkálta megtérésemet, bűnné tette a bűneimet (Ján.16:8), és tapasztalnom kellett, hogy ezek ellenében én tehetetlen vagyok (Róma 7:19). Tudtam az elmémmel, hogy az Úr Jézus Krisztus a szabadító, de még csak emberi ismereteim voltak felőle, melyek nem segíthettek rajtam.

Végül belefáradtam, és egy vasárnap délutáni istentisztelet megkezdése előtt, magamban imádkoztam: „Istenem! Nem erőszakoskodom tovább, ma vagyok itt utoljára. Hiába kértem bűneim bocsánatát, szabadulást rabságomból, és új életet. Hónapok óta azt kérem és várom, hogy könyörülj rajtam, de még mindig az az ember vagyok, aki először lépte át az imaház küszöbét. Az eszemmel értem, el is fogadom amit itt hirdetnek a váltságról, a szabadulásról, de én még nem vagyok megváltva, nem vagyok szabad, a bűneim uralkodnak rajtam. Hallom az Evangéliumot, de még nem igazán enyém..., csak a szavak. Ezeket pedig hiába forgatja az elmém, nem válnak életemben szabadító erővé. Nem írtál be engem az Élet Könyvébe? Akkor a pokolban a helyem, s bűneim miatt jogosan fogsz odaüzeni. Ó miért nem könyörültél rajtam, mint már olyan sok megtérő bűnösön?”

Isten szerint való szomorúság volt már ez (II.Kor. 7:10), amit Ő nem hagy válasz nélkül, bár olykor megvárakoztat, amíg hiányosnak látja a bűnbánó bűnös magábaszállását (Luk.15: 18). Imám után egy mondat „jött” gondolataimba, amiről azonnal tudtam, ezt Istentől kaptam válaszul. „Te még nem ismered a Fiút, azért vagy abban az állapotban.” Újra imádkoztam: „Valóban nem ismerem, csak eszemmel, és ez kevés. Azt is tudom, az Úr Jézus Krisztust csak Szellemed által lehet megismerni, de én erre vártam hónapokon át! Úr Jézus Krisztus! Téged csak azok ismerhetnek meg, akiknek kijelented magad, mindenki más hamis Jézust tisztel, és csupán vallásos bálványimádó. Én a Te kijelentésedre, szabadításodra vártam! Ó miért nem ismerhettek meg igazán, miért nem lettél az én Megváltóm?”

Idáig jutottam, amikor megkezdődött az istentisztelet. A prédikáció, a bizonyágtételek az Úr Jézus Krisztusról szóltak. Mit jelent, hogy Ő Megváltó, Pásztor, Főpap, Király, stb... Nem volt semmi új ezekben, amit ne hallottam volna sokszor, az elmúlt hónapok során. Ám most először hallottam úgy az Evangéliumot, hogy közben tudtam, éreztem, sőt most már hittem, hogy enyém lett minden, amit hallok, Isten nekem üzeni! Üdvbizonyosságra jutottam, a hála és öröm csordulásig betöltötte szívemet, csak ámuldoztam...!

Hát ennyire jóságos és könyörülő az Isten, az én drága mennyei Atyám? Ennyire szereti a bűnöst, bár élete nem volt más eddig, mint egy rakás szenny és istentelenség? Ilyen hatalmas szabadító az Úr, az én drága Megváltóm? Mert azokban a percekben mindezt Istentől kapott hittel, és boldog bizonyossággal átéltem. Felragyogott nekem az Isten Bárányának dicsősége! Megláttam Őt, nem valami (hamis!) látomásban, hanem olyan belső szellemi kijelentésben, amely fiúságra, új, örök és üdvös életre segített.

Több mint 48 év messzeségében is ragyog ez az óra, beragyogta az eddig megtett utat, és velem lesz, amíg hazaérek örök hazámba, a mennyei Jeruzsálembe. A keskeny úton olykor szárnyalt a lelkem, szívem hálával és örömmel volt telve. Máskor megszorodtam és sírtam Uram előtt, mert nem öldököltem, nem szögeztem kitartóan saját keresztemre (Luk. 9:23), öröklött testies énemet (Gal. 5:24). Ilyenkor igyekeztem azonnal megvallani hűtlenségemet,

rendezni az Úrral, s ha kellett emberekkel is mindent, mert csak ezt követően töltötte be szívemet a szabadulás üdvös öröme, a hitnek az a boldog bizonyossága, hogy mennyei Atyám szeretete és hűsége nem olyan ingatag, mint az enyém. Ha az én Úram megváltott, meg is tart az Ő országa számára!

Menet közben a bizonyságok fellegei vettek és vesznek körül (Zsid. 12:1).

Igéje, bensőmben „hallott” kijelentései, álmok, szellemi látások, Istentől ihletett énekek által, olyan bizonyágtétel vagy tanítás hallgatása közben, amely által az Úr kijelentést adhat, vagy amikor használom a nyelveken szólás ajándékát és kapom annak magyarázatát, de egyéb módokon is vezet Isten Szelleme a keskeny úton, menny felé. Tapasztalatból tudom, egyetlen feltétele van ennek, az odaszánás (Róma 12:1), az ige iránti engedelmességre.

Megtérésem után hamarosan tudtul adta, hogy ki fog rendelni Izráelbe. Ezért is örültem, hogy amikor Istentől kapott segítőtársamat feleségül kértem, és ő igent mondott, ez volt első kérdése hozzám: „ugye tudod, hogy nekünk ki kell majd költöznünk Izráelbe?” Hanem addig még éveken át kellett az óhazában szolgálnunk. Sorba érkeztek a családba gyermekeink, Isten csodálatos ajándékai. Házasságunk első 18 éve alatt 16-ot kaptunk, akkor aztán az Úr bezárta az anyaméhet. Miközben igyekeztünk istenfélelemben nevelni őket, megszámlálhatatlanul sok örömet okoztak nekünk, de persze olykor bosszúságot sőt fájdalmat is. A legnagyobb örömet az jelentette, hogy mind hitre jutott, s megmaradt istenfélőnek, noha vannak közöttük akiknek megújulásra van szükségük, mert egy idő óta nincs személyes (szellemi) kapcsolatuk az Úrral. Hiszem, hogy ennek is eljön Istentől rendelt ideje, elrendezik vele (megvallják!) amit kell, és minden gyermekünk, sőt unokáink is ott lesznek velünk a mennyben (Csel. 16:31, Ésa. 59:21).

A családban és a munkahelyen végzett szolgálat mellett, az Úr kapukat nyitott előttem sok hívő és hitetlen felé is. Hirdetnem kellett az evangéliumot országon belül és kívül, a különféle imaházakban vagy olykor templomokban, ahol ennek teret adtak. A legszívesebben azokra az évekre emlékszem, amikor az Úr ébredést adott. Nincs nagyobb öröme egy hívő fülnek, mint ha hallja, amint valaki igazi töredelemmel könyörög, és megvallja amit kell az Úrnak. Vagy amikor boldog és hálás szívvel mond köszönetet, és dicsőíti Istent bűnbocsátó és gondviselő kegyelemért.

Aztán eljött az a nap, amelyről az Úr Isten szólt (Ezék. 39:8).

1997. november 18-án alijáztunk Izráelbe, több mint 13 éve már. Itt is abban a gondviselő és oltalmazó kegyelemben van részünk, mint Mo-on volt. Gyermekeink már „kirepültek” a fészekből, nyolcan közülük családosak, e hónapban született a 36-ik és a 37-ik unokánk. Ma még kevés újjászületett hívő él ebben az országban, a Krisztusnak (Messiasnak) mondott gyülekezet tagjainak egy kis része, a többség itt is megtéretlen vallásos. Annál nagyobb öröm számomra, hogy ismerhetek olyan testvéreket is, akiknek józan és biblikus a hite. Igyekszem itt is vállalni azt a munkát amire az Úr elhívott, ennek legnehezebb, egyúttal legdicsőségesebb részét is.

„A magam részéről betöltöm ami híja van a Krisztus szenvedéseinek...” Kolossé 1:24

Saját testemben kell ezt vállalnom egy idő óta, úgy és addig, amint erre is elhívott az Úr. Mert azt ígérte, hogy még itt a földön újra felépít és megerősít testileg-szellemileg egyaránt. Úgy mint teszi ezt választott népével Izráellel (Jer. 31:4), és itt közöttük is elvégezhetem még azt a szolgálatot, amire szeretettel elhívott.

Mindezek után reménységgel várom majd az Ő eljövetelét, vagy a hazahívó szót, hogy azzal az igével fogad, amint azt Máté 25:23 versében olvashatjuk: „**Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután: menj be a te uradnak örömébe.**” Ebben legyen részetek nektek is Testvéreim! Szeretettel: id. Frank S.

2010. November

Közzétéve Frank Róbert engedélyével